

[Svend Auken]

gevel grundlæggende overensstemmelser, som gør, at vore principielle opfattelser ligger betydelig nærmere hinanden end f.eks. den radikale tankegang og den, vi har hørt fra regeringens ordførerne i dag.

Bollmann (CD):

Spørgsmålet om OD eller, som det før hed, ØD har jo været debatteret mange gang både her i salen og mange andre steder, og nu har vi altså de to forslag fra socialdemokratiet og det radikale venstre. Jeg har interesseret mig noget for – og det er vel også det, de to sidste ordførere var inde på – hvor forskellene egentlig er mellem de to forslag. Jeg hørte, at hr. Kaj Poulsen mente, de lå meget tæt på hinanden. Men jeg kan da nævne et par forskelle: f.eks. opererer socialdemokratiets forslag med, at alle virksomheder uanset størrelse skal med, mens det radikale forslag kun taler om større virksomheder. Jeg synes, at allerede på det punkt er det radikale forslag noget mere realistisk.

Den socialdemokratiske model, som selvfølgelig er ændret gennem årene, har stadig væk elementer af centrale fonds – det tema har også andre været inde på – hvorimod det radikale forslag udtrykkeligt siger, at medejendomsretten skal realiseres uden opbygning af en central fond. Også her synes jeg at det radikale forslag er lettere at diskutere, i hvert fald for CD.

Generelt har vi ikke noget stærkt ønske om lovgivning på området. Jeg ved godt, at nogle vil sige, at vi selv fra CDs side tidligere har fremlagt forslag. Det er selvfølgelig korrekt. Men for det første er det 6 år siden. For det andet er der jo sket meget siden da, også i retning af frivillige ordninger, som vi foretrækker. For det tredje blev CDs forslag i sin tid afvist af faktisk alle partier, så den diskussion mener jeg ikke er aktuel i dag.

Det, der for os er hovedproblemet, er ligesom dengang det obligatoriske. Vi ønsker, at en spredning af ejendomsretten, som i sig selv er fornuftig og ønskværdig, skal ske ad frivillighedens vej.

Et andet problem, når man ser de to forslag, er selve medindflydelsen. Det er vanskeligt at se, hvordan man egentlig forestiller sig den skal fungere i praksis. Vi ved, at man i forbindelse med overenskomster kan aftale en lang række ting, og det synes jeg er godt.

Men derfra og så til at lovfæste, hvordan det skal gøres, det synes jeg er meget langt.

Jeg er også nødt til at sige, måske lidt firkantet, at vi ikke i CD kan acceptere afskaffelse af eller begrænsninger ad lovgivningens vej i arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet.

De ting, jeg har nævnt her, er noget af det væsentligste for CD, men der er en lang række praktiske spørgsmål, der trænger sig på.

Det er svært at se, hvordan man skulle kunne indføre OD for den private del af arbejdsmarkedet og så lade de offentligt ansatte ude. Jeg ved godt, at de radikale foreslår en ordning for offentligt ansatte. Men jeg synes nok, den model, man har her, er noget kunstfærdig.

Der er ikke i forslaget nogen sammenhæng mellem de offentligt ansattes inddragelse i ordningen og så deres arbejdsplads. Men det er vel også, som flere har været inde på, næsten umuligt at forestille sig, hvordan det skulle kunne lade sig gøre. Hvis man forestiller sig, at det offentlige har en pulje, så er det vel også rimeligt at tage hensyn til, at der er forhandlinger i gang, og afvente og se, hvordan disse midler eventuelt fordeles. Jeg har lidt svært ved at forestille mig, at offentligt ansatte generelt vil foretrække en sådan bunden opsparing, som man faktisk har skitseret her i forslaget.

Et tredje problem, som i hvert fald opstår, når forslaget skal udmøntes i lovgivning, er, hvad det er for et overskudsbegreb, man tænker på. Jeg kan ikke se, at det er nærmere defineret i forslaget. Det er selvfølgelig muligt, at det er noget af det, man vil drøfte nærmere, men jeg tror ikke, nogen vil modsige mig i, at det er et meget væsentligt spørgsmål.

Selve det ønskværdige i, at flere og flere ansatte bliver økonomisk involverede og interesserede i deres virksomhed, er noget, vi alle sammen er enige i, også i CD. Men jeg har på fornemmelsen, at de regelsæt, vi har, giver rigeligt med muligheder, og skulle der være hindringer, f.eks. i skattelovgivningen, så er det jo noget, vi kunne se på.

Vi opfatter altså det radikale forslag som et oplæg til debat, og det synes jeg er meget sundt. Jeg har nævnt nogle hovedproblemer i forslaget. Jeg vil gerne gentage, at for mig er det radikale forslag generelt væsentlig bedre at diskutere ud fra end socialdemokratiets.